

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2053/2020
Гж ап 12/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране из Београда, коју заступа Војно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 56/18 од 20.09.2018. године и о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1154/18 од 14.05.2018. године, у седници одржаној 02.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 56/18 од 20.09.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1154/18 од 14.05.2018. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15493/10 од 22.11.2017. године, у првом ставу изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 20.02.2017. године. У другом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужиљи исплати, на име накнаде штете за изгубљено издржавање у периоду од 01.01.1994. године до 31.12.2016. године, појединачно означене месечне износе са описаном каматом, а месечну ренту у износу од 24.656,31 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваке месечне рате до исплате, од 01.01.2017. године па убудуће док за то постоје законски услови. У трећем ставу изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу 799.129,00 динара, са законском затезном каматом од 17.06.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1154/18 од 14.05.2018. године, у првом ставу изреке, преиначена је првостепена пресуда у другом ставу изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужена обавезе да јој исплати, на име накнаде штете за изгубљено издржавање у периоду од 01.01.1994. године до 31.12.2016. године означене месечне износе са каматом и месечну ренту од 01.01.2017. године па убудуће док за то постоје законски услови, у износу од 24.656,31 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваке

месечне рате до исплате. У другом ставу изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у трећем ставу изреке првостепене пресуде, тако што је тужила обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.000,00 динара. У трећем ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено решење којим је дозвољено објективно преиначење тужбе из првог става изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се иста сматра посебном ревизијом с позивом на одредбу члана 395. ЗПП (погрешно означеног као члана 404. ЗПП).

Апелациони суд у Београду, решењем РЗ 56/18 од 20.09.2018. године, није предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији тужиле у смислу члана 395. ЗПП, што је услов за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Тужила је против наведеног решења изјавила жалбу.

Испитујући дозвољеност жалбе изјављене против решења Апелационог суда, Врховни касациони суд је нашао да жалба није дозвољена.

Према члану 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 – ступио на снагу 01.02.2012. године), поступци започети пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09). Парнични поступак у овом спору започет је тужбом од 21.12.2001. године, па се примењују одредбе ранијег Закона о парничном поступку.

Према раније важећем Закону о парничном поступку, жалба као правни лек се може изјавити против пресуде донете у првом степену и против решења првостепеног суда (члан 355. и 385. ЗПП).

Како одредбе тог закона, који се у овом случају примењује, не прописују жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, изјављена жалба није дозвољена.

Зато је на основу члана 411. у вези члана 373. Закона о парничном поступку, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), јер је побијана другостепена пресуда донета 14.05.2018. године, после ступања на снагу наведених измена, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Имајући у виду да је побијана другостепена пресуда донета после ступања на снагу наведених измена и допуна Закона о парничном поступку, а да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 4.558.063,54 динара (збир накнаде штете за изгубљено издржавање у периоду од 01.01.1994. године до 31.12.2016. године – 3.078.684,94 динара и износа будућих давања из члана 30. ЗПП - 1.479.378,60 динара), што је динарска противвредност 36.779,34 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе 20.02.2017. године, када је средња вредност једног евра износила 123,93 динара, то ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић